

Arrest

nr. 297 450 van 22 november 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 6 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 februari 2023 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. RAHOU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 februari 2023 wordt verzoeker in kennis gesteld van een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar de grens (bijlage 13septies).

Op dezelfde datum wordt aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"Betrokkene werd gehoord door de politie K-L-M op 22.02.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen."

Aan de Heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 22.02.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone K-L-M op 22.02.2023 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van aanmatiging van naam. Betrokkene gaf toe dat hij de identiteit van een andere man had gebruikt om te kunnen werken. Volgens hem wist de andere man niet dat hij in zijn plaats aan het werken was.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat zijn zus in België woont, zonder meer details.

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

1.2. Verzoeker diende op 28 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming. Op 18 april 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nummer 288 959 van 16 mei 2023 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 1 § 2, 3°, art. 74/11 § 1, 1°, artikel 74/14 §3, 1° en artikel 62 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, van het proportionaliteits- en zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van het strafrechtelijk vermoeden van onschuld.

De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.”

De motivering luidt verder als volgt:

[...]

Eerste onderdeel,

De vermelde wettelijke basis betreft enkel de (modaliteit van de) duurtijd van het inreisverbod, maar kan geen grondslag vormen voor het verlenen op zich van een inreisverbod.

Er is bijgevolg geen legale basis aangeduid op grondslag waarvan een inreisverbod kan genomen worden.

Vermelde motivering schendt de motiveringsverplichting en inzonderheid artikel 74/11 § 1, 1° vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel, geen proportionaliteitsafweging; geen afweging die rekening houdt met de specifieke omstandigheden.

Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De ‘fair balance’-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van drie jaar ‘proportioneel’ is. Het is een loutere frase, die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

In feite vermeldt de beslissing als enig motief het gegeven dat verzoeker op heterdaad betrapt zou zijn inzake feiten van aanmatiging naam. Er worden aldus geen specifieke omstandigheden aangaande de feiten aangehaald.

Verder wenst verzoeker volgende gegevens te benadrukken: het feit dat het zijn eerste contact was met de Belgische autoriteiten, het feit dat het vermoeden van onschuld geldt zolang hij niet veroordeeld is, diende gerespecteerd te worden, het feit dat hij zijn zus, haar kinderen en een tante in België heeft, enz...

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker verkeert. De feiten dienen zoals hoger reeds uiteengezet ernstig genuanceerd te worden.

Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging. Een inreisverbod van drie jaar nu verzoeker geen voorgaanden heeft en het vermoeden van onschuld geldt, kan allesbehalve als proportioneel aangemerkt worden.

Verweerder schendt zodoende het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat betreft de termijn van drie jaar:

Eerste subonderdeel,

In eerste instantie verwijst de bestreden beslissing naar het gegeven dat verzoeker op heterdaad betrapt zou zijn bij feiten inzake aanmatiging naam, en dat gezien het bedrieglijk karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In tweede instantie wordt verwezen naar het verhoor van verzoeker door de politie, dat hij verklaarde geen duurzame relatie of kinderen en dat er geen sprake is van een medische problematiek.

De motivering voor het opleggen van een inreisverbod van drie jaar is zowel wat de juridische grondslag betreft als wat betreft de feiten waarop zij steunt niet afdoende en onjuist.

Het hanteren van deze onjuiste grondslag en onjuiste gegevens is bepalend geweest voor het weerhouden van een termijn van drie jaar.

Het gaat om louter automatische standaardmotiveringen die in strijd zijn met de verplichting van artikel 74/11 vreemdelingenwet om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden.

De bepaling van de termijn vereist een afweging rekening houdend met de ‘specifieke omstandigheden’, wat een specifieke motivering impliceert.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden ‘eigen aan de omstandigheden van het geval’.

Artikel 74/11 § 1, 1° vreemdelingenwet stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd wordt indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

De motivering voor het opleggen van een inreisverbod van drie jaar is opvallend.

In eerste instantie stelt verwerende partij dat zij rekening gehouden hebben met de artikelen 3 en 8 EVRM. Er wordt nergens verwezen naar het administratief dossier van verzoeker.

In tweede instantie verwijst de beslissing naar het gegeven dat verzoeker zich een naam aangemattigd zou hebben. Er wordt geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van deze feiten.

Het weze aldus duidelijk dat het om loutere automatische standaardmotiveringen gaan die in strijd zijn met de verplichting van artikel 74/11 vreemdelingenwet om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Tweede subonderdeel,

Artikel 74/11 §1, alinea 2 stelt dat drie jaar een maximumtermijn is.

Er kan een inreisverbod van 1 jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek motief waarom dit 2 jaar hoger is.

Er wordt meteen drie jaar opgelegd, hoewel verzoeker niet veroordeeld is door de Correctionele rechtbank en het vermoeden van onschuld aldus speelt.

Zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, gaat het hier om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn. Dit is evident in strijd met de noodzaak van artikel 74/44 §1 alinea 1 om met de specifieke omstandigheden rekening te houden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden ‘eigen aan de omstandigheden van het geval’.

Ook op dit punt is de beslissing een louter automatische, stereotiepe en standaard beslissing.

De termijn vereist een afweging rekening houdend met de ‘specifieke omstandigheden’, wat een specifieke motivering impliceert. Deze is er niet.

De bestreden beslissing stelt verder dat het inreisverbod van drie jaar gelet op de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde proportioneel is. Een inreisverbod dat de toegang tot de gehele Europese Unie ontzegt voor een periode van drie jaar omdat verzoeker verdovende middelen verkocht zou hebben, kan allesbehalve als proportioneel aangemerkt worden nu het vermoeden van onschuld speelt. Er is geen specifieke motivering waarom er net een termijn van drie jaar opgelegd werd en niet bijvoorbeeld een termijn van 1 of 2 jaar.

Verzoeker vindt de quasi-automatische formulering, die de bestreden beslissing hanteert, allesbehalve correct.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker aangeduid te worden waarom die drie jaar werden opgelegd. Verweerder laat dit na.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom een bepaalde termijn wordt opgelegd.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.”

3.1.1. Artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod indien aan de betrokken vreemdeling geen termijn werd toegestaan om vrijwillig het land te verlaten. Het staat niet ter discussie dat op 22 februari 2023 ten aanzien van verzoeker een beslissing werd genomen tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar de grens. Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing geen wettelijke grondslag heeft of dat de in deze beslissing vermelde wettelijke bepaling geen basis kan vormen voor het opleggen van het inreisverbod.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

3.1.2. Verzoeker betoogt daarnaast dat de geldigheidsduur van het opgelegde inreisverbod disproportioneel is en dat verweerder automatisch heeft geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient op te merken dat verweerder, gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Deze discretionaire bevoegdheid is beperkt door het feit dat de wetgever een maximale termijn heeft voorzien en heeft bepaald dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In de bestreden beslissing motiveert verweerder dat verzoeker op 22 februari 2023 werd aangehouden omwille van feiten van aanmatiging van naam. Verzoeker gaf toe dat hij de identiteit van een andere man gebruikte om te kunnen werken. Gelet op het bedrieglijk karakter van deze feiten, concludeert verweerder dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Wat betreft zijn gezinsleven, verklaarde verzoeker tijdens een verhoor op 22 februari 2023 dat zijn zus in België verblijft. Hij gaf geen verdere details hierbij waardoor er volgens verweerder niet kan worden vastgesteld dat het bestreden inreisverbod een schending uitmaakt van verzoekers gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker verklaarde geen minderjarige kinderen te hebben in België noch heeft hij medische problemen. Op basis van deze elementen acht verweerder een inreisverbod van drie jaar proportioneel.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat het vermoeden van onschuld geldt zolang hij niet veroordeeld is en dat dit gerespecteerd dient te worden door verweerder. Het vermoeden van onschuld verhindert evenwel niet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). De Raad merkt bovendien op dat verzoeker de hem ten laste gelegde feiten niet ontkent.

Verzoekers stelling dat door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken op een studiedag voor advocaten zou zijn meegedeeld dat een automatische toepassing wordt gemaakt van de maximumtermijn, houdt niet in dat het bestreden inreisverbod niet of niet afdoende gemotiveerd is. Verweerder houdt zich aan de termijn zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet dat een verwijderingsmaatregel gepaard gaat met een inreisverbod van maximaal drie jaar indien er aan de betrokkene geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, zoals *in casu* het geval is. Rekening houdend met de elementen van openbare orde en verzoekers gezinsleven, acht verweerder een inreisverbod van drie jaar proportioneel. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, hield verweerder wel degelijk rekening met de elementen die eigen zijn aan de zaak. Minstens maakt verzoeker niet aannemelijk dat er elementen zijn die ten onrechte buiten beschouwing werden gelaten. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat verweerders beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

3.1.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, dient opgemerkt te worden dat de Raad van State oordeelde dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken

op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). In dit opzicht is het eerste middel dan ook niet ontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, niet gegrond.

3.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van art. 74/11 § 1, eerste lid, art. 62, art. 74/11, §1, vierde lid en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van de hoorplicht. Schending van het strafrechtelijk vermoeden van onschuld.

1. Artikel 8 EVRM

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 vreemdelingenwet stelt verzoeker het volgende.

Artikel 8, lid 1 E.V.R.M. stelt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.”

Het begrip privéleven omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

In verscheidene arresten bevestigde het EHRM dat het hebben van contacten met andere personen en dat ook ‘zakelijke’ contacten vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

In het arrest van 16 december 1992, Niemietz t. Duitsland, oordeelde het Hof in § 29 dat:

“The Court does not consider it possible or necessary to attempt an exhaustive definition of the notion of “private life”. However, it would be too restrictive to limit the notion to an “inner circle” in which the individual may live his own personal life as he chooses and to exclude there from entirely the outside world not encompassed within that circle. Respect for private life must also comprise to a certain degree the right to establish and develop relationships with other human beings. There appears, furthermore, to be no reason of principle why this understanding of the notion of “private life” should be taken to exclude activities of a professional or business nature since it is, after all, in the course of their working lives that the majority of people have a significant, if not the greatest, opportunity of developing relationships with the outside world. This view is supported by the fact that, as was rightly pointed out by the Commission, it is not always possible to distinguish clearly which of an individual’s activities form part of his professional or business life and which do not. Thus, especially in the case of a person exercising a liberal profession, his work in that context may form part and parcel of his life to such a degree that it becomes impossible to know in what capacity he is acting at a given moment of time.”

Vrije vertaling:

“Het Hof acht het noch mogelijk, noch noodzakelijk om een uitputtende definitie van het begrip ‘privéleven’ te hanteren. Het zou echter te beperkt zijn om het begrip te beperken tot de ‘inner circle’ waarin het individu zijn eigen persoonlijke leven kan leiden zoals hij kiest en om de buitenwereld buiten deze cirkel er volledig van uit te sluiten. Respect voor het privéleven houdt tot op zekere hoogte ook het recht in om relaties met andere mensen te vestigen en te ontwikkelen. Er is bovendien geen principiële reden waarom het begrip privéleven zou moeten worden geïnterpreteerd in de zin dat het activiteiten van een professionele of zakelijke aard zou uitsluiten, het is immers tijdens de werkuren dat de meeste mensen een belangrijke, zo niet de grootste mogelijkheid hebben om relaties met de buitenwereld te ontwikkelen. Dit standpunt wordt ondersteund door het feit dat, zoals terecht opgemerkt door de Commissie, het niet altijd mogelijk is om duidelijk te onderscheiden welke van activiteiten van een individu een deel van zijn professionele of zakelijke leven vormen en welke niet. Zeker in het geval van een persoon die een vrij beroep uitoefent, wiens werk een essentieel onderdeel van zijn leven vormt in die mate dat het onmogelijk wordt om te weten in welke hoedanigheid hij optreedt op een bepaald moment in de tijd.”

2.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker gehoord werd en dat verzoeker verklaart dat hij zijn zus heeft in België en artikel 8 EVRM bijgevolg niet van toepassing is. Verwerende partij geeft verder aan dat verzoeker geen verdere details aangaande zijn zus gegeven heeft.

De loutere verwijzing naar vermelde vragenlijst evenmin naar de inhoud ervan beantwoordt aan het begrip hoorplicht, dat vereist dat aan verzoeker de kans wordt gegeven om alle elementen te ontwikkelen die betrekking hebben op zijn familie- en privéleven. Dit gebeurt niet door een loutere stereotiepe invullijst en de vraag naar het al of niet hebben van familie.

In eerste instantie wordt aldus opgemerkt dat artikel 8 EVRM op zich is geschonden. Minstens is dit geschonden in samenlezing met het niet respecteren van de hoorplicht.

Verzoeker verwijst naar het arrest RvV nr. 205 695 van 21 juni 2018 en inzonderheid de overwegingen 3.6., 3.7. en 3.8.. Verzoeker ziet deze overwegingen hier voor herhaald en ze sluit er zich bij aan.

‘a. De Raad wijst erop dat het inreisverbod een maatregel betreft met een eigen juridische draagwijdte die verschilt van een verwijderingsmaatregel. Een verwijderingsmaatregel is erop gericht een vreemdeling het land te doen verlaten terwijl een inreisverbod erop gericht is een vreemdeling de toegang tot het grondgebied en het verblijf te ontzeggen nadat hij het land heeft verlaten. Het houdt in dat het bestuur niet kan volstaan een vreemdeling alleen te horen met betrekking tot een verwijderingsmaatregel die het beoogt te treffen maar de vreemdeling ook moet horen met betrekking tot een inreisverbod dat het eveneens wenst op te leggen (cf. RvS 15 december 2015, nr. 233.257 en RvS 7 juni 2018, nr. 241.738).’

Het horen moet specifiek betrekking hebben op de voorgenomen beslissing, met name het inreisverbod. In dat kader dienen aan verzoeker duidelijk en uitvoerig de vragen te worden gesteld welke elementen hij hierover kan inbrengen die betrekking hebben op zijn privéleven en op zijn gezondheid.

De bestreden beslissing dient bijgevolg reeds om vermelde reden vernietigd te worden.

Het hoorrecht dient te gaan over het inreisverbod en de gevolgen hiervan voor het gezins- en privéleven van verzoeker.

Er is aldus geen hoorrecht gerespecteerd. Verzoeker is niet gehoord door een ambtenaar waar hij zich op een genuanceerde manier kan laten horen over de aspecten van zijn privéleven.

3.

De bestreden beslissing stelt tevens het volgende:

[...]

Bovenstaande motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM kan niet aanvaard worden als een redelijke en zorgvuldige motivering. Er worden met name geen specifieke elementen met betrekking tot verzoekers privéleven vermeldt. Verweerder beperkt zich tot een stereotiepe motivering en volhardt dan met de bepalingen van artikel 74/13 Vreemdelingenwet rekening gehouden te hebben. Deze stereotiepe motivering vloeit voort uit het feit dat verzoeker niet deugdelijk gehoord is.

Verweerder beperkt zich tot een louter theoretisch betoog.

Deze motivering is niet ernstig.

Er heeft immers geen grondig onderzoek met betrekking tot verzoekers privéleven plaatsgevonden. Met andere woorden werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM heeft plaatsgevonden.

Bovendien is een verhoor door de politie niet conform wat onder het hoorrecht in het kader van een verblijfssituatie vereist is. De politie is tussengekomen in het kader van een vermeend misdrijf, en de verhouding van verzoeker tot de politie situeert zich in dat kader, en niet in het kader van zijn verblijf of de overweging van een inreisverbod.

Overigens had verzoeker, indien hij opgeroepen en verhoord was geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Als hij gehoord was had hij deze gegevens kunnen voorbrengen en dit zou tot een andere beslissing hebben geleid.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd. Verweerder schendt zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het vertrouwensbeginsel door slechts over te gaan tot een stereotiepe motivering zonder concrete elementen van onderhavig dossier ten berde te brengen.

Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijke termijn van drie jaar die duidelijk disproportioneel is, wordt opgelegd.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De bestreden beslissing maakt geen proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en de belangen van de Belgische staat. Een faire-balance toets houdt in dat er een correcte en evenwichtige afweging geschiedt van beider belangen. Dergelijke toets is afwezig. Er wordt nergens op een correcte wijze rekening gehouden met het privéleven van verzoeker. Er wordt geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker de strafrechtelijke inbreuk betwist en dat het vermoeden van onschuld moet gelden.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden."

3.2.1. In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht in samenlezing met artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het verhoor van 22 februari 2023 en de verklaringen die verzoeker hierbij aflegde. Verzoeker betoogt dat dit onvoldoende is in het licht van het hoorrecht. Verzoeker betoogt dat er een louter stereotiepe vraag werd gesteld over verzoekers familie. Uit het verslag van het verhoor, zoals vervat in het administratief dossier, blijkt dat aan verzoeker werd gevraagd of hij een partner heeft met wie hij een duurzame relatie onderhoudt en/of kinderen in België. Daarnaast wordt hem gevraagd of hij familie heeft in België. Er blijkt dat verzoeker de mogelijkheid heeft gehad om alle elementen die hij relevant acht over zijn familieleven te duiden. De Raad ziet niet in waarom deze vragen louter stereotiepe vragen zouden zijn, minstens wordt dit niet aannemelijk gemaakt door verzoeker. Hij toont niet aan waarom hij nogmaals gehoord diende te worden.

Bovendien kan vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Verzoeker voert dan wel aan dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van zijn gezinsleven, doch beperkt hij zich tot een loutere stelling zonder dit verder uiteen te zetten.

Ook waar verzoeker aanvoert dat er geen rekening werd gehouden met zijn privéleven, laat verzoeker na om deze grief verder toe te lichten. In dit opzicht dient de Raad eraan te herinneren dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314).

De Raad dient vast te stellen dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die erop kunnen wijzen dat hij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. De schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
--------------	---

A.-M. DE WEERDT,	griffier.
------------------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT